

Till ledarna och medlemmarna av Tysk-österrikes Kommunistiska Parti

Ärade kamrater!

Den III. Internationalens andra världskongress har, efter att ha avlyssnat alla invändningar mot utnyttjandet av parlamentarismen, och efter grundlig diskussion av hela denna fråga, beslutat, att parlamentarismen, om också såsom ett andrahandsmedel, icke får saknas i den revolutionära rustkammaren. Den Kommunistiska Internationalen är enhällig i sin övertygelse, att parlamentarismen såsom statsystem endast är ett av borgarklassen skapat maktmedel för undertryckandet av arbetarklassen. Kommunisternas paroll kan därför icke vara: erövring och upprätthållande av parlamentarismen, utan motsatsen: dess ivrigaste bekämpande och dess tillintetgörande. Proletariatets diktatur har utvecklat en säregen form för utövandet av den proletära makten, nämligen arbetarråden. Bourgeoisin måste berövas varje maktapparat, av vad slag det vara må, för utövande av klassherravälde. Och även om parlamentarismen icke är borgardömetts starkaste position – hären, den byråkratiska statsapparaten är mycket fastare stödjepelare för bourgeoisin – så är dock dess ögonblickliga tillintetgörande en av det segrande proletariatets första uppgifter. Denna parlamentets fullständiga tillintetgörande måste klokt förberedas genom krossandet av alla illusioner om den borgerliga demokratin och dess verktyg, parlamentarismen. I många arbetarkretsar fortlever ännu alltjämt den falska föreställningen, att parlamentet, under förutsättning av ett ”rättvist” valsysteem, är det adekvata uttrycket för folkviljan.. Denna idé behärskar ännu alltjämt de socialpatriotiska partiernas talrika anhängare och spökar även i de socialpacifistiska centrumfärgade organisationerna. Hävandet av dessa fördomar i arbetarkretsar angående parlamentarismens betydelse är därför en av de viktigaste uppgifterna vid förberedelsen till maktens erövring.

Hur kan då denna förberedelse giva bästa möjliga resultat? Detta är en mycket omstridd fråga inom Internationalen. Dess andra världskongress, som bestod av representanter från 37 länder, har noga prövat de olika uppfattningarna och erfarenheterna härom hos alla dessa länders kommunistiska partier och bestämt sig för ett revolutionärt utnyttjande av parlamentarismen. Kommunistiska Internationalen förkastar den principiella antiparlamentarismen, i betydelsen av absolut avhållsamhet från deltagandet i valen, såsom en barnslig uppfattning av innebörden i ett kommunistiskt partis värksamhet, om också denna antiparlamentarism ofta är lätt förklarlig genom en sund avsmak för den parlamentaristiska yrkespolitiken. Liebknechts värksamhet i den tyska riksdagen, bolsjevikernas deltagande i tsarduman och likaledes deras deltagande i valen till konstituanten, som de själva kort tid därefter sprängde, är exempel på, att revolutionär aktion väl låter sig förena med deltagande i parlamentsval; ja, än mer, dessa exempel visar också, att parlamentarismen både kan och måste ställas till revolutionens tjänst. Deltagande i parlamentarismen, icke för att stödja densamma, utan för att tillintetgöra den – detta är ett revolutionärt utnyttjande av parlamentet.

Kommunistiska Internationalens exekutivkomité har på grund härav beslutat, att edert parti, kamrater, skall deltaga i de kommande valen till riksdag, lantdag och kommun. Vi väntar genomförandet av detta beslut icke allenast på grund av den disciplin, som är en av grundvalarna för kampdugligheten hos Kommunistiska Internationalen och hos de kommunistiska partier, som anslutit sig till densamma. Vi är fastmer övertygade om, att även ni, efter mogen prövning av den nuvarande politiska situationen, både den allmänna och särskilt Österrikes, skall anse deltagandet i valen för en bjudande nödvändighet i enlighet med de synpunkter på denna fråga, som framhållits av den andra kongressen.

De på kongressen antagna teserna angående parlamentarismen leder till den oundvikliga slutsatsen, att ett deltagande i parlaments- och andra val mycket väl kan utnyttjas till agitation mot parlamentarismen såsom borgerligt maktmedel och till propaganda för arbetarråd. En principiellt genomförd valkampanj under parollen: ”för rådsdiktatur, mot parlamentarism” skall icke inkräkta på ställningen av edra arbetarråd, vilkas betydelse i Österrike vi sätter mycket högt, utan skall tvärtom befördra utbredningen av de kommunistiska önskemålen. En valkampanj, som föres i det avsedda ändamålet att krossa illusionerna om den borgerliga demokratin och den borgerliga parlamentarismen, kan aldrig och kommer aldrig att giva näring åt just dessa illusioner. Vad beträffar tillvägagångssättet vid valen, utväljandet av parlamentskandidater och utbildandet av kommunistiska parlamentsledamöter har den andra kongressen uppsatt detaljerade instruktioner, vilkas åttlydnad, som måste kontrolleras av partierna och deras centralkomitéer, utgör en säker borgen för undvikandet av all slags opportunistisk parlaments politik.

Även ni, kamrater, kommer icke att missförstå den revolutionära betydelsen av ett fullt utnyttjande av parlamentsvalen och parlamentstribunen. Österrikes inre politiska situation kräver obetingat ett sådant revolutionärt utnyttjande. Arbetarråden i Tysk-Österrike har i stort sett hittills avvärjt faran att genom invärkan av socialpatrioter och socialpacifister förvandlas till verktyg för den borgerliga demokratin. Men det av Hilferding och Breitscheid i Tyskland propagerade fastlänkandet av råden vid statsförfattningen, d. v. s. underordnandet av råden och avstängandet av deras värksamhet, är även för Österrike en icke fullständigt övervunnen fara. Därför är det nödvändigt, att arbetarråden icke blott svartsjukt vakar över sina rättigheter och försöker utvidga dem, utan också att alla försök, som på parlamentarisk väg göres att strypa arbetarråden, avslöjas och bekämpas på behörig plats, d. v. s. i parlamentet. Striden mellan arbetarråd och demokrati, som alltjämt föres av bourgeoisin även i det fördolda med alla till hands stående medel, måste upptagas av det revolutionära proletariatet också i parlamentet för att sprida ljus bland arbetarbefolkningens bredaste lager över oförenligheten av och oförsonligheten mellan demokrati och rådsdiktatur. De indifferent lagren av den arbetande befolkningen, isynnerhet på landsbygden, står den revolutionära rörelsen fjärrare och är mera främmande för densamma än storstädernas industriproletariat. Men man kan lättare nå dessa indifferent lager genom en valkampanj och från parlamentstribunen. Indragandet av landsbygdens arbetande befolkning i den revolutionära rörelsen är å andra sidan, såsom erfarenheterna från Ryssland och Ungern bevisar, en nödvändig förutsättning för proletariatets seger. Det vore i högsta grad orätt att försumma eller förbise ett politiskt medel, som lämpar sig synnerligen väl för denna uppgift.

En valbojkott kunde lätt ådraga edert parti den förebråelsen även från oupplysta arbetare, att ni genom ert frivilliga avståndstagande gjort spelet lättare i parlamentet för fienderna till arbetarråden. Men om ni däremot deltagar i valen, så har även den i politiskt hänseende mest omogne arbetare fått ett påtagligt bevis för, att parlamentet, trots edert deltagande, är en oförsonlig motståndare till arbetarråden liksom till alla sanna arbetarintressen, och att det blott är parlamentets avskaffande och dess ersättande med arbetarrådet, som kan giva en för arbetarna tillfredsställande lösning av denna konflikt.

Den omständigheten, att valen till arbetarråden och parlamentet i Österrike äger rum samtidigt, skall blott göra förståelsen av motsatsställningen mellan arbetarråd och parlament lättare för proletariatet och kommer att väcka intresset för arbetarråden till livs även hos de oupplysta lagren och på landsbygden.

Resultatet av parlamentsvalen har denna gång en synnerligt stor betydelse för utvecklingen av Österrikes inrepolitiska förhållanden. Redan nu har den socialpatriotiska-kristligt-sociala koalitionen sprängts och ersatts genom ett paritetiskt samarbete av alla partier, det tysk-nationella inbegripet. De kommande valen kommer att utnyttjas med ansträngande av de

borgerliga partiernas alla krafter för att åstadkomma en stor, arbetsduglig borgerlig majoritet. Men en sådan rent borgerlig koalition måste hava till mål en fullständig tillintetgörande av arbetarråden. Är det er mening, kamrater, att edert parti skall stå fullkomligt obeaktat och i skymundan vid denna brottningskamp i parlamentet om arbetarrådens existens? Måste icke tvärtom edert parti omedelbart deltaga i denna uppblussande parlamentsstrid för att fullständigt kunna krossa alla illusioner om karaktären hos detta parlament, ända bort i den mest avlägsna arbetare- eller bondestuga? Om bourgeoisin och dess anhängare ur det socialdemokratiska partiet vill strypa råden, som de nu i jämmerlig ton kallar en "biregering", så måste edert parti själv i parlamentet genast kunna avslöja alla hycklerier och brännmärka varje förräderi.

Visserligen, det österrikiska parlamentet har redan förut åtskilliga gånger avslöjat sig själv. Socialiseringskomedin, som slutade med Alpinaskandalen, och behandlingen av lagförslaget om förmögenhetsuppgifter har i sin rätta karaktär framställt den borgerliga demokratin såsom ett förhånande av allt vad arbetarintressen heter. Men det parlament, som nu skall väljas, kommer att giva sitt bifall till en massa nya åtgärder, vilkas avslöjande är, ur kommunistisk ståndpunkt, oundgängligen nödvändigt för att steg för steg kunna upplysa de breda folkmassorna. Rådplägningen angående författningen och frågan om anslutningen till Tyskland – för att nu blott nämna två av de viktigaste angelägenheterna – får icke företagas, utan att edert parti genom sina representanter just i detta parlament in i de minsta detaljer påvisat att varje borgerligt försök till lösande av dessa frågor trampar arbetarklassens intressen under fötterna.

Kamrater! Den världspolitiska situationen, sammansmältandet av hela världens kontra-revolution till en enda stor stridsklubba möt revolutionen och dess starkaste stöd, Sovjetryssland, måste tvinga eder att spänna alla edra krafter, att utnyttja alla till buds stående medel, för att betydelsen av denna kamp och priset för en proletär seger skall stå klar även för den enklaste, okunnigaste arbetare och ansporra honom till aktivt deltagande i kampen på den revolutionära förtruppens sida. Ännu är i alla länder det svåraste hindret för proletariatets kraftutveckling och seger det faktum, att stora skaror av arbetare går i socialförrädarnas ledband, att de hoppas på förbättring genom reformer, och att de icke känner den borgerliga demokratin och parlamentarismens verkliga gestalt. Hela valpropagandan måste föras från massaktionens ståndpunkt och till befrämjande av den massaktion, som under nuvarande situation är det revolutionära proletariatets mest krävande plikt. Ett sådant nödvändigt uppdrivande och stegrande av den revolutionära aktionen kan och måste valkampanjen även i Österrike sätta såsom sitt mål. Kamrater! Tag upp striden mot parlamentarismen även i själva parlamentet! Värva och samla nya skaror bland dem, som ännu står revolutionen fjärran! Driv eder valpropaganda under de revolutionära parollerna:

Mot den borgerliga demokratin!

Mot parlamentarismen!

För proletariatets diktatur!

All makt åt arbetarråden!

Bistånd åt Sovjetryssland!

Leve världsrevolutionen!

Med kommunistisk hälsning.

Kommunistiska Internationals Exekutivkomité.

Moskva, den 26. augusti, 1920.

